

Sygn. akt I CSK 603/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa „Z.” spółki z o.o. w W.
przeciwko Szpitalowi Klinicznemu [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt VI ACa .../15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Pozwany powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na okoliczności określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wskazania przepisu mającego być źródłem wątpliwości interpretacyjnych, ich rodzaju i przyczyn, ale przede wszystkim wykazania, że wątpliwości te istnieją, co wiąże się z koniecznością przytoczenia wypowiedzi orzecznictwa lub doktryny dotyczących

przepisu mającego podlegać rozbieżnej wykładni. Chodzi w tym przypadku o rozbieżne wypowiedzi w orzecnictwie Sądu Najwyższego, a jeśli przepis nie był wykładany przez Sąd Najwyższy, to rozbieżne wypowiedzi sądów powszechnych, lecz nie sądów pierwszej i drugiej instancji orzekających w tej samej sprawie, gdyż sąd drugiej instancji powołany jest do tego, by korygować uchybienia sądu pierwszej instancji w zakresie wykładni prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPIUS 2003, nr 15, poz. 1).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby w sprawie występowała któraś z powołanych przez pozwanego podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wszystkie te wątpliwości, na których występowanie w sprawie powołał się pozwany zostały przeanalizowane i wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w bogatym orzecnictwie, którego linia kształtowała się w ciągu ostatnich kilku lat. W wyroku z 3 marca 2017 r., I CSK 255/16 (nieopubl.), Sąd Najwyższy podsumował wypowiedzi objaśniające zasady wykładni i stosowania art. 53 ust. 6 ustawy z 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (tekst jedn. Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.) i art. 54 ust. 6 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2018, poz. 160) w odniesieniu do umów przeniesienia wierzytelności zawartych bez zgody podmiotu tworzącego. Wskazał także, do jakich umów powołane przepisy znajdują zastosowanie. Zagadnienia te zostały objaśnione także w nieopublikowanych wyrokach Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2016 r., III CSK 245/15, z 13 stycznia 2016 r., II CSK 379/15, z 18 lutego 2015 r., I CSK 110/14.

Następstwo prawne, którego źródłem jest zdarzenie przewidziane w art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. nie jest czynnością prawną wierzyciela jednostki leczniczej mającą na celu spowodowanie wejścia w jego miejsce innego podmiotu, z ograniczeniem wywoływania skutków następstwa tylko do stosunków prawnych z jednostką leczniczą. Zdarzenie to nie jest objęte dyspozycją art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej i z tej przyczyny nie wymaga zgody podmiotu tworzącego jednostki leczniczej.

Zagadnienia prawne przedstawione we wniosku pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełniają wymagań określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., bowiem dotyczą problemów niemających w istocie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w której powód jako sprzedawca dochodził od pozwanego jako kupującego niezapłaconej ceny za dostarczony mu towar. Z ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że powód nie przyjął od „M.” SA zapłaty, której celem byłoby uregulowanie długu pozwanego z umowy sprzedaży z 13 listopada 2012 r., a zatem zobowiązanie to pozostaje niewykonane. Tymczasem podstawową zasadą prawa zobowiązań jest założenie, że sam dłużnik - nie zaś w jego miejsce osoba trzecia - ma obowiązek spełnienia świadczenia, do którego zobowiązany jest względem wierzyciela, zwłaszcza, jeśli ten uprzednio spełnił świadczenie, do którego sam był zobowiązany (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2017 r., I CSK 175/17). Pozwany z jednej strony - wbrew ustaleniom faktycznym - utrzymuje, że powód przyjął od „M.” SA świadczenie pieniężne, które miało prowadzić do zaspokojenia zaciągniętego przez pozwanego zobowiązania z umowy sprzedaży, ale zarazem powołuje się na przepisy ustaw, które wykluczałyby możliwość wstąpienia przez „M.” SA w prawa powoda, jako zaspokojonego wierzyciela w stosunku do pozwanego. Pozwany nawet nie próbował wyjaśnić, pod jaką *causą* „M.” SA miałby zaspakajać jego dług z umowy sprzedaży, gdyby w świetle obowiązującego prawa nie mógł dochodzić od pozwanego świadczenia spełnionego w jego miejsce i z intencją zaspokojenia wierzyciela.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.